

Elek Attila: novellák

A háború vége

A vihar dühödten ostromolta a kolostori kórház épületét. A villámok időnként nappali világosságot adva megmutatták a közeli város félig leomlott falait, rommá lőtt tornyait, kiégett épületeit. Máskor csak a kórházból szűrődött ki a mécsesek meleg fénye. Egy szakadt ruhájú öregembert hozott a nővér a kórterembe. A szoba egyetlen üres ágyára fektette, az ablakhoz, egy hozzá feltűnően hasonló, láthatólag sokat szenvedett aggastyán mellé.

-Ez az én helyem! Ne tartsa itt a rongyait!- mordult rá az ajtó felől lévő beteg, majd arrébb rugdosta a jövevény tarisznyáját.

Az addig szinte élettelennek tűnő sértett erre a kéretlen tanácsadó batyuját dobta keresztül meglepő energiával a szobán.

-Maga nem tudja, hogy ki vagyok!- förmedtek egymásra egyszerre.

Addig tényleg nem tudták, de ekkor felismerték egymást. Mindkettőjük lelkét nagy boldogság járta át, hogy ilyen szegénynek, betegnek, tetvesnek látták a másikat.

Így már nem is zavarta őket annyira, hogy milyen magasból sülyedtek a nyomorba.

Hiszen a világ urainak tartották magukat egykor. Míg egymást kölcsönösen minnek is tartották? Ezt nagyon nehéz helyesen kifejezni. Nem lenne jó kifejezés, hogy kevesebbre, mint egy patkányt, vagy az azon élősködő bolhákat, nem lévén Istennek olyan teremtménye, melyet ne tartottak volna összehasonlíthatatlanul többre, mint ellenségüket.

Hiába próbálta Gergely a fejébe verni Henriknek, hogy nem császár. És hiábavaló volt Henrik érvelése Gergelynek, hogy nem pápa.

-Canossánál már elmondtad a könyörgésed nekem. Emlékszem minden szavadra.-mondta Gergely.

-Én is emlékszem rá, hogy reszkettél, mikor utána bevonultam a sereggemmel Rómába.

-Akárcsak te, mikor behívtam ellened a normannokat, akik elkergettek. Jól megjártad.

-Azután a normannok kirabolták Rómát, ha már ott jártak. Persze utána menekülnöd kellett, és nem maradhattál tovább pápa. Én viszont császárként mentem haza a birodalmamba.

-Ahol a fiad már azzal várt, hogy ő az új császár. Talán te ugyanúgy megjártad.

Ekkor a nővér besietett a szobába.

-Maradjanak csöndben! A többiek nem tudnak maguktól aludni!-mondta ellentmondást nem tűrő hangon.

A két rendbontó egy pissenést sem mert szólani.

Szégyen

Mindenki boldogan várta a nagyvárosból érkező lányokat, akiket a falu legjobb szívű házaspárja fogad be. Szegények hogy szenvedhettek, hogy a szüleiknek nem kellettek. De itt az egész falu szereti majd őket. Még az iskolában is arról beszéltek, hogy miket fognak megmutatni nekik. Hiszen itt rengeteg minden van: folyók vadregényes ártéri erdőekkel, nádasok és a gazdag állatvilág: vaddisznók, szarvasok, túzokok. És persze a folyók is tele vannak hallal. Még horgászni is tudnak, ha szeretnének. Persze a legtöbben a gáton futnak, kerékpároznak. De még könyvtár is van a faluban. Az iskolára sem lehet panasz, nagyon sokan mennek innen a legjobb egyetemekre. A befogadóik meg nagyon derék, okos, tanult, szorgalmas emberek. A házuk is az egyik legszebb a faluban, majdnem fele részben téglából épült, és csak a többi kétharmada vályog.

Amikor a lányok megérkeztek, tényleg mindenki a kedvükben járt. Látták rajtuk, hogy sokat szomorkodnak. Ezért aztán még inkább mindenki nekik kedveskedett.

A nevelőszülőket nagyon bántotta, hogy nem látják őket boldognak. Megkérdezték, hogy mi hiányzik nekik.

-Itt nincs semmi.-mondták a lányok. Sehol sem lehet bulizni. A városban hajnalig lehetett.

Azt mondták, hogy inkább az lenne a kedvükre, ha visszamennének a nagyvárosba és a nevelőszülők oda küldenék nekik a zsebpénzt.

A nevelőszülők a zsebpénz rész kivételével teljesítették is a kívánságukat. Senki sem kísérte ki őket a vonathoz.

Andi napja

Szomorúan ballagott az ajtó felé. Andi arra gondolt, hogy jobb lenne az egésznek véget vetni. Úgy érezte, már nem bírja tovább. Nemsokára eléri az ajtót. Eddig az ajtón kilépve mindig jobbra fordult. De most eldöntötte, hogy balra fordul, kimegy a folyóhoz és beleveti magát a hídról. Előtte egy osztálytársa ment ki az ajtón. Nyitva tartotta Andinak az ajtót.

-Szia Andi! Boldog névnapot!-mondta a kislánynak.

Andi megköszönte. Kiment az ajtón és jobbra fordult.

A tanúk

A tanya mindentől messze volt. Senki sem hallotta, mikor a gazdát megölte a betyár. Vagyis majdnem senki. A haldokló meglátta az égen szálló madarakat.

-A darvak lesznek a tanúim!-mondta a gyilkosnak.

Az jót nevetett rajta.

Nemsokára már a kocsmában verte el a lopott pénzt. Nem sok volt, de annyira azért csak elég, hogy alaposan lerészegedett. Nem múlt jókedve arra sem, mikor hozták a hírt, hogy a szomszéd tanyán megölték a gazdát. Tudta, hogy senki sem tudja meg a titkát. Jókedvűen nézelődött ki az ablakon. Jót röhögött, mikor darvakat látott.

-Buta madarak!-mondta nevetve a kocsmárosnak- Náluk tán csak a gazda volt butább! Hogy mondhatta, hogy a darvak lesznek a tanúi?

A kocsmában hirtelen csend lett. A betyár szívében nemsokára már kés volt.

A kocsmá felett darvak húztak, buta darvak.

A hegyi beszéd

-Te elhiszed ezt?-kérdte a római.

-Hogy hinném? Minek nézel te?

-Hát egyiptominak. Ti mindent elhisztek, szerintetek a nap szekéren megy át az égen.

-Könnyebb is elhinni a napszekeret, mint ezeket a szavakat.-vágott közbe a filiszteus.

-Hogy ígérhet valaki mindenkinek, minden népnek boldogságot, és hogy kérhet csak annyit érte, hogy legyünk jók? Mindenki tudja, hogy azért valami értékeset kell elégetni az oltáron, hogy elnyerhessük a boldogságot.-okoskodott a líbiai kereskedő.

-Hogy mit kellene tenni érte, azon most ne vitázzunk! A lényeg az, hogy bizonyára nem olyan egyszerű a megoldás, hogy szeressük egymást.-mondta egy pontuszi hajóács. Hogy is képzelhetnénk el, hogy egy gall egyáltalán csak ne utáljon szívből egy markomannt?

Egyébként a rómainak sose jutott volna eszébe, hogy a szekere fölengedje ezeket a jöttment népeket, de most úgy belemerültek a beszélgetésbe, hogy felhívta őket.

Hogy jobb hangulat legyen, a kereskedő elővette a nála lévő bort miközben erősen töprenkedett rajta, hogy nem az az ember tartotta-e a beszédet, aki az ilyesmit meg tudja szaporítani, és tán még egy kicsit maradni kellett volna e célból. Még ha a beszédétől nyilván nem is került senki közelebb a boldogsághoz.

-Hát hogy is érthetnének egyet ennyire különböző népek? Nyilván sose lesz egyetértés.- mondta valamelyikük.

-Soha, semmiben.-válaszolta valaki.

A szekér lassan magával vitte a társaságot. A távolból utasai boldognak és nagyon hasonlóknak tűntek.

Mese a jóságról

A gonosz boszorkány megkereste Hófehérkét az erdő mélyén és megkínálta a hamuban sült mérgezett almából.

-Ne félj, nem mérges!-mondta Hófehérkének, és azzal az alma piros felébe harapott. A mit sem sejtő Hófehérke beleharapott az alma zöld felébe.

-NEM FORDÍTVA?-kérdezték kórusban a mesélőtől.

A mesélő zavartan utánagondolt.

-Nem. Jól mesélem. Mindenesetre 100 év múlva egy délceg férfi eltévedt az erdőben és észrevette a törpék kunyhóját. Megtalálta Hófehérkét.

-AKI ÉBREN VOLT ÉS TÖBB, MINT 100 ÉVES VOLT! MÍG A BOSZORKÁNY FIATAL NŐ MARADT. BIZTOS ŐT CSÓKOLTA MEG.-váltak közbe a hallgatóságból.

-Pontosan ezt mondanám, de akkor a megcsókolt boszorkány felébredt, meglátta, hogy milyen öreg a mostohalánya. Ez túl kínos volt neki, ezért Hófehérkét inkább újra fiatal nővé varázsolta.-mondta a mesélő.

-De figyeljetek, mert most jön a tanulságos rész! A dalia persze rögtön beleszeretett Hófehérkébe. Magával is hívta. Mivel Hófehérke 100 évet az erdőben töltött, kicsit félt visszamenni az az emberek közé.

-Mi történt az elmúlt 100 évben?-kérdezte a férfitől.

-Volt két világháború, kifejlesztették a biológiai és vegyi fegyvereket, az atombombát, ezekkel több százezer embert öltek meg egy pillanat alatt és már annyi bombát gyártottak, amivel egyesek szerint ötször el lehetne pusztítani a Földet. De szerintem tévednek, mert csak egyszer.

-Akkor miért nem te maradsz itt velem?-kérdezte Hófehérke.

-Maradhatnék, de talán az embereknek most van a leginkább szüksége a jókra. Majd elmentek segíteni a világon. Fuss el véle!

Boldogság varázslatra

A lány véletlenül beleejtette a labdáját a vízbe. Épp ki akarta venni, mikor egy békafiú előtte termett.

-Nem kapod vissza a labdádat, csak ha megcsókolsz.-mondta a béka.

-És akkor te újra emberré fogsz változni?-kérdezte a lány.

-Remélem nem. A békák élete csupa gondtalanság. Mi nem félünk semmitől. Csak élvezzük az életet. Nem keveset fizettem azért, hogy béka lehessenek. És nem keveset fizetek újra és újra a varázslónak, hogy az maradjak. De megéri. Ha ember lennék, gondok nyomasztanának.

-Talán mégis emberré válsz.-mondta a lány és megcsókolta a békafiút.

A békafiú visszament a mocsárba, ahol találkozott egy fiatal békalánnyal, aki boldogan újságolta el, hogy a varázslótól olyan varázslatot kapott, amitől még boldogabb béka lett. Majd hirtelen jött egy sikló és megette a boldog békalányt.

A békafiú nem először találkozott ilyen esettel. De eddig sose gondolkozott el rajta. Elment, hogy legyőzze a varázslót.

....

A következő nap egy szép nagy házból csak füstölgő romok maradtak, mire a rendőrök kiértek. A tönkrement drága holmik közt ott feküdt egy alig felismerhető hulla. A pincében droglabort találtak. Az esetet kapcsolatba hozták egy fiatal lány halálával, aki nemrég az áldozattól vásárolt drogot és meghalt.

....

A fiú már nem volt béka. Szomorú volt. De valahogy úgy érezte megéri embernek lenni. Tetszett neki egy lány, aki megváltoztatta. Tudta, hogy ha azt akarja, hogy ő is tetsszen a lánynak, még ki kell érdemelnie. Nem fog a lány rögtön beleszeretni, csak mert már nem béka. Ilyen csak a mesében van.